

BETÄCKNING, f. 2. 1) Se *Betäckande*. — 2) Hvad som betäcker: a) Täckelse, hölje. *Taga bort b-en af något*. — b) (i militärspråket) Skydd, försvar; trupp eller fartyg, som åtfölja till skydd. *Under b. af kanoner. Åtfölja till b.* — Syn. Skydd, Försvar, Skyddsvakt, Skyddsfölje, Konvoj.

BETÄCKT, a. p. 1. 1) *Vara b.*, hafva hatten på; äfv. (fig.) hafva sina utlagda penningar åter. — 2) (i militärspråket) Tryggad emot fiendtligt anfall eller fiendens eld. *B. batteri. B. gång i torra löpgrafvar för musketerare. B. gång på skepp.* (Fortif.) *B-a vägen*, gång eller gata mellan glacin och yttre grafkanten.

BETÄMMA, v. a. 2. (bibl. gam.) Råda, handla efter egen vilja och eget behag.

BETÄNKÅ, v. a. o. n. 2. Göra något visst förhållande, någon viss omständighet till särskilt föremål för sina tankar. *Noga b. en sak, en affär. Betänk följderna, om du går dit. Betänk, att han är stark och du är svag.* — Syn. *Besinna, Öfverväga, Taga i betraktande, Afse, Begrunda.* — *B. sig*, v. r. Se *Besinna sig*, 1. o. 2.

BETÄNKANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man betänker. *B-t af alla dessa omständigheter hade till följd, att . . .* — Syn. *Öfvervägande, Eftersinnande, Öfvertänkande.* — 2) Eftertanke, betänklighet, tvekan. *Handla utan b., med b. Svara utan b. Taga i b., taga i öfvervägande, i betraktande, göra afseende på. Hafva b. vid, draga i b., tveka att göra något. Du bör hafva b. vid, draga i b. att vidtaga denna åtgärd.* — 3) Embetsverks utlåtande öfver något, hvarom dess tanke från högre ort blifvit äskad. *Infordra, afgifva b. öfver något.*

BETÄNKELSE, f. 3. (föga brukl.) Se *Betänkande*, 1. o. 2.

BETÄNKELSESTID, m. 3. och

BETÄNKETID, m. 5. Viss tid, hvarinom man äger att betänka sig öfver en sak, ett förslag, för att vid den utsatta tidens förlopp kunna gifva bestämdt svar. Äfv. *Betänkningstid.*

BETÄNKLIG, a. 2. Som noga bör betänkas, som tål att tänka på: a) Misstänkt. *Saken synes mig b. Händelsen har ett ganska b-t utseende.* — Syn. Se *Misstänkt*. — b) Kinkig, farlig. *B-a tider, omständigheter. Ställningen är ytterst b. Jag finner b-t att villfara hans begäran.* — Syn. Se *Farlig*.

BETÄNKLIGHET, f. 5. 1) Tvekan, huruvida man bör göra något, som är ifrågasatt, eller ej. *Hafva, hysa b. vid, tveka att göra något. Jag har ej minsta b. vid att uppfylla hennes önskan. Med, utan b.* — Syn. *Tvekan, Villrådighet, Ovisshet, Betänksamhet, Skrupler.* — 2) Egenkapen att vara betänklig: a) misstänkt; b) kinkig, farlig. *Finna b. i, finna något misstänkt, farligt, t. ex.: Man kan ej annat än finna b. i ett sådant förslag. Hafva b. med sig, vara betänklig, t. ex.: Denna spekulation har mycken b. med sig.* — *B-er*, pl. Småaktig, grundlös tvekan af rädsla, obeslutsamhet eller blott som förebärande. *Ständigt hafva sina b-er. Finna b-er vid allt. Ingifva någon b-er i afseende på något. Inga b-er! gör nu, som jag säger.* — Syn. *Skrupler.*

BETÄNKNING, f. 2. (föga brukl.) Se *Betänkande*, 1. o. 2.

BETÄNKNINGSTID, m. 3. Se *Betänketid*.

BETÄNKSAM, a. 2. 1) Fallen för att noga betänka sig i allt. *Han är mycket b. i allt, hvad han gör.* — Syn. *Eftertänksam*. — 2) Som

uttrycker, tillkännagifver betänksamhet. *B. min, blick.*

BETÄNKSAMHET, f. 3. 1) Fallenhet för att noga betänka sig i allt. *Hans b. är så stor, att han ofta behöfver hela år, innan han kan fatta sitt beslut.* — 2) Se *Betänklighet*, 1. Med, utan b.

BETÄNKSAMT, adv. Med betänksamhet. *Han svarade helt b.*

BETÄNKT, a. 1. *B. på*, som på förhand tänkt på, föranstaltat, ombesörjt. *Han är redan b. på nya utvägar. Vara b. på försvar. Man måste vara b. på, att . . . Väl b., se Väl-betänkt.*

BEUNDRÅ, v. a. 1. Känna beundran för. Brukas både om person och sak. *B. någon för hans kunskaper, skicklighet, dygd. Jag b-r hans snille, hennes behag, skönhet, talanger.* — Syn. *Finna undransvärd, Begapa.*

BEUNDRAN, f. sing. indef. 1) Se *Beundrande*. — 2) Litlig, angenäm känsla, hvaraf vi intagas vid betraktandet af ett föremål, som öfverstiger det mått, vi i allmänhet vid vårt bedömande äro vane att finna. *Intagas af b. Känna b. för någon.*

BEUNDRANDE, n. 4. Själens verksamhet, då man beundrar.

BEUNDRANDE, a. p. 1. Som röjer, uttrycker beundran. *B. min, blick.*

BEUNDRANSVÄRD, a. 2. Värd att beundras. *B. lärdom, talang, skönhet. Hans vältalighet är b.*

BEUNDRANSVÄRD, adv. Högst förträffligt, i högsta grad. *Hon dansar b. B. vacker.*

BEUNDRARE, m. 3. -ARINNA, f. 1. Person, som beundrar något. *Han är ingen b. af den nya tidens vishet.*

BEUNDRINGSVURM, m. 2. (nytt ord) Vurmen att beundra allt, äfven det mest vanliga.

BEUTLA, se *Böjla*.

BEVAKA, v. a. 1. 1) Hålla vakt om någon, på det han ej må rymma, eller till skydd för dess person; äfv. hålla vakt på en viss ort, ett visst ställe, för att skydda det emot anfall, försvara något, eller afhålla något förbjudet eller farligt. *B. en fånge. Fången b-s mycket strängt. Trupperna, som b. konungen, konungens person. B. trossen, kanonerna, lägret. B. en transport. B. kusterna mot fiendtliga anfall, till hindrande af lurenträgeri eller för att utehålla en smittsam sjukdom.* — Syn. *Vakta, Försvara, Skydda.* — 2) Hafva vaksamt öga på någon och dess förehafvanden. *En moder bör noga b. sina döttrar. Alla hans steg äro b-de af polisen. B. någons uppförande.* — Syn. *Observera, Hafva ögat på.* — 2) (i rättegångsväg) Iakttaga hvad som fordras, för att vinna sin rätt. *B. en sak vid domstol. B. sin rätt. B. en fordran.* — 4) Iakttaga hvad som fordras, för att utföra, verkställa något eller fullgöra en pligt. *B. en affär, en angelägenhet. B. sitt embete. Med mycket nit b. sina skyldigheter.*

BEVAKANDE, n. 4. Handlingen, då man bevakar.

BEVAKARE, m. 3. -ARINNA, f. 1. Person, som bevakar (hem. 1. o. 2).

BEVAKNING, f. 2. 1) Se *Bevakande*. — 2) En eller flera personer, eller trupp, som bevaka (hem. 1). *Fången fick gå ut i staden, men b-en följde honom på något afstånd. Vara utan all b. B-en vid kusten har tagit i beslag ett stort parti förbjudna varor.* —